

Capitolul 1. Micuțul Chițka

Motto: „Când viața îți dă lămâi, fă limonadă!” (Elbert Hubbard)

— Orinoco era un șoarece viteaz ca nimeni altul și chipeș, nevoie mare, toate șoricuțele se îndrăgosteau de el, continuă bunica Alba povestea începută cu o seară înainte.

— *Bleah*, spuse Chițka, iubirea e pentru fraieri... eu nu voi iubi niciodată, declară el.

— Ce înseamnă chipeș, bunico? întrebă micuța Albișoara strâmbându-se la Chițka.

— Înseamnă că era frumos, frumos... cum era bunicul Piți când era tânăr, declară ea visătoare.

Chițka aruncă o privire către culcușul unde bunicul Piți își făcea siesta. Nu părea nici frumos, și nici chipeș.

— Și a cunoscut o șoricică frumoasă ca el de care s-a îndrăgostit și au avut mulți copii? întrebă Albișoara nerăbdătoare să afle sfârșitul poveștii.

— Nu, o contrazise Chițka, s-a luptat cu motanul cel rău și l-a învins, așa cum voi face și eu, declară el ca un veritabil războinic.

— S-a întâmplat așa... începu bunica Alba, dar nu mai avu timp să continue. O mână mare, cu degete albe, se întinse ca o gheară și îi prinse cu grijă pe bunica Alba și pe bunicul Piți.

— Alex, i-ai luat? Le-ai făcut găuri să respire? Hai să mergem! se auzi vocea puternică a uriașului cu două picioare care stăpânea cuștile în care locuia familia de hamsteri.

— Da, tăticule, sunt gata. Le-am pus și mâncare ca să aibă până la magazin.

Din cutie, bunicul Piți și bunica Alba începură să chițăie îngroziți.

Chițka, un hamster mic, alb, delicat și pufos, se ascunsese în fundul cuștii lui din sticlă transparentă, sub talaș, și plângea speriat. Albișoara îi ținea isonul din celălalt colț. Mămica lor încerca în zadar să-i liniștească, explicându-le că nu se întâmplă nimic, că bunicul și bunica se vor întoarce după o scurtă plimbare... Chițka simțea că sufletul i se rupe în bucăți, fiindcă nu-și va mai revedea niciodată bunicii.

Zile întregi a așteptat nerăbdător, uitându-se prin geamul culcușului... În zadar, bunicii nu s-au mai întors.

Odată cu mărirea familiei, cușca din sticlă devenise neîncăpătoare și o parte din frații și surorile lui fuseseră mutați în altele. Unii dintre ei se făcuseră nevăzuți, la fel ca bunicii.

— Unde sunt Blănosul și Imhotep, mămico? o întrebă el pe maică-sa în ziua în care frații lui mai mari dispăruseră din cuib.

— Sunt la magazin, puiule, răspuse tristă mămica lui, ștergându-și o lacrimă.
— Ce e acela un magazin? întrebă Chițka nedumerit.
— Nu știu exact, puiule, dar cred că e o casă mare, în care trăiesc toți hamsterii. Uriașii aduc mereu tot felul de lucruri de-acolo. În tinerețe, bunicul Piți a fost adus de la magazin, dar nu prea voia să vorbească despre asta.

Fiind cel mai mic, Chițka încă locuia cu părinții lui, dar se gândea cu teamă la momentul când avea să fie mutat într-o cutie nouă, singur-singurel.

Uriașul care avea grijă de el era un puști blond, cu ochi albaștri și pistrui; mirosea a mere coapte și a mâncare gustoasă.

Chițka se temea de el. Dacă o să-l strivească, din nebagare de seamă? Dar uriașul era prietenos, se juca cu el, îi dădea de mâncare și îl săruta pe căpșorul pufos. Cu timpul, Chițka începuse să se teamă mai puțin de copil...

— Chițka, e vremea pentru mâncare! îl auzea el zilnic pe uriaș strigându-l.

Mâncarea era bună, joaca era amuzantă, viața era frumoasă. Chițka nu se putea plânge. Totuși, câteodată, în nopțile cu lună plină, se urca pe roțița lui și dădea din lăbuțe. Se visa pe câmpurile pline cu verdeață sau în lanurile de grâu unde familia lui trăise înainte de a ajunge în cușca de sticlă. Mămica lui îi povestise despre cerul albastru plin de stele, despre galeriile din pământ pline cu bunătățile din cămările burdușite pentru iarnă, de ploile rezezi de vară care nu pătrundeau până în culcușul cald, de cântecul dulce al păsărilor din zori de zi...

În cușca de sticlă în care trăia Chițka nu ajungea nimic din toate astea. Hamsterul trăia o vară eternă, cu mâncare din belșug, răsfăț și culcuș cald.

Dar el visa. Nu știa prea bine ce-și dorea, însă, câteodată, dorul de ducă era atât de apăsător încât, cu dințișorii lui mici, încerca să roadă gratiile cuștii, să se elibereze și s-o zbughească în libertate.

Capitolul 2. Chițka evadează

Motto: „Nimic nu contează dacă nu ai libertate.”

Într-o dimineață de toamnă târzie, dorința arzătoare a lui Chițka s-a îndeplinit. De câteva zile rodea gratiile de la ușița cuștii, cu speranța tainică de a face o gaură prin care să-și strecoare trupușorul plăpând și să fugă.

De ce voia să evadeze, nici el nu știa. Dar simțea că îl cheamă zarea îndepărtată, câmpia aurie a depărtărilor și lanurile de grâu copt. Chițka era un visător!

În dimineața evadării, în timp ce rodea pe ascuns la gratii, a simțit că locul se mărise suficient cât să se poată strecura afară. A ieșit prin micuța deschizătură și s-a cățărat deasupra cuștii.

„Sunt regele lumii!”, ar fi putut gândi Chițka dacă ar fi știut ce este acela un rege sau lumea.

Șoricelul cerceta împrejurimile de la înălțimea cutiei sale. Un spațiu larg se înfățișa ochilor lui mirați, iar el simțea cum îl încearcă un sentiment de teamă.

„Oare ce se află în spatele dulapului imens? Sau sub canapea?”, se întreba el.

Bineînțeles, nu știa ce este un dulap sau o canapea. El vedea niște munți imenși, de diferite mărimi, cu ascunzișuri tainice și umbre amenințătoare. Să sară? Să nu sară? Teama era cu mult mai mare decât setea de libertate. Mămica lui îi spusese adesea că există dușmani văzuți și nevăzuți care pândesc la tot pasul!

Chițka s-a răzgândit. În fond, în cutia lui de sticlă avea tot ce-și dorea.

Și tocmai când căuta o cale să intre în cutie pe unde de-abia ieșise, inevitabilul s-a produs: orologiul din perete a bătut ora exactă. Chițka îl mai auzise, dar niciodată atât de aproape. Spaima i-a paralizat corpul și, până să se dezmeticească, s-a rostogolit pe podeaua tare.

Capitolul 3. Noi cunoștințe

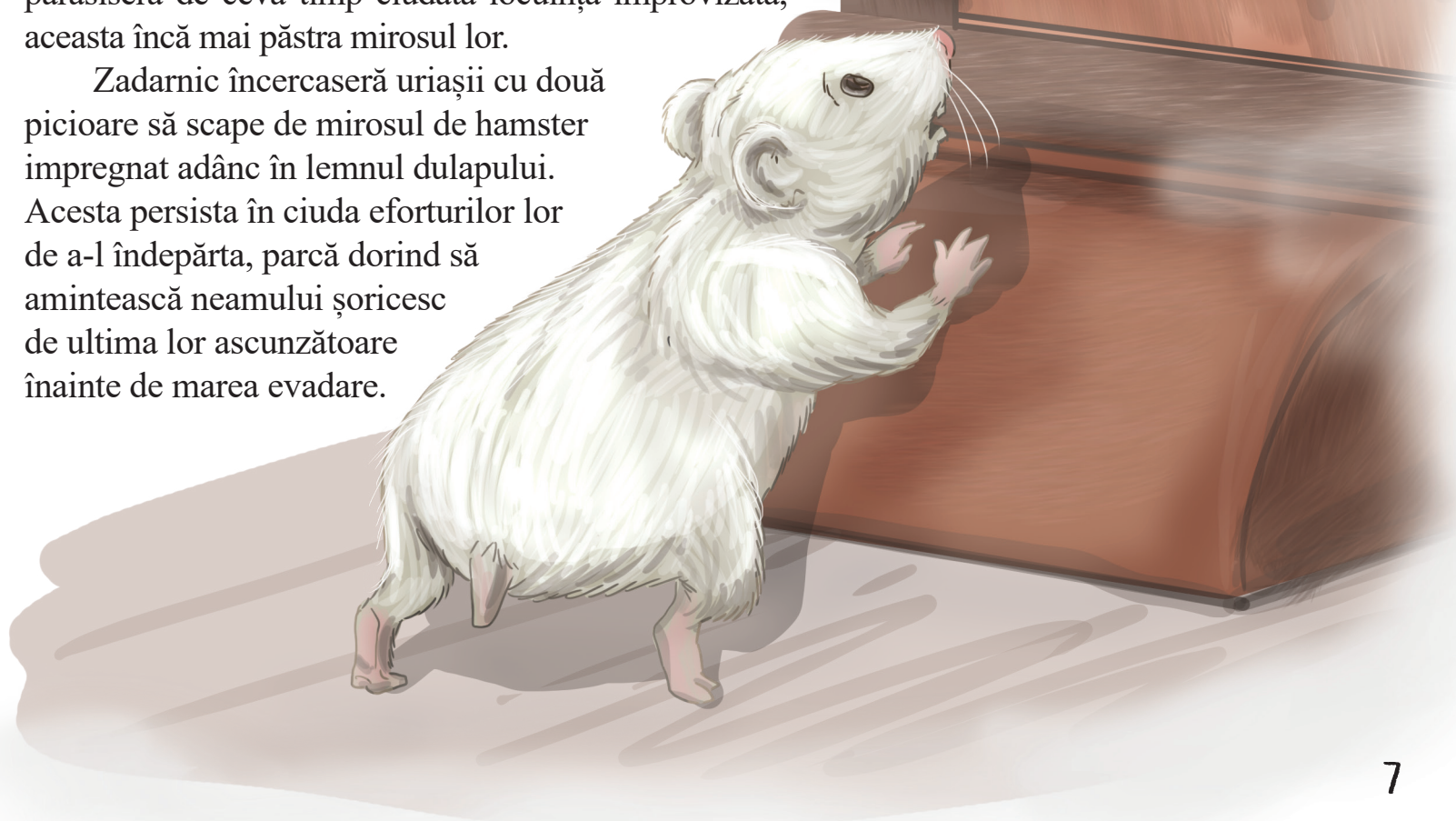
Motto: „O luptă-i viața, deci te luptă...”

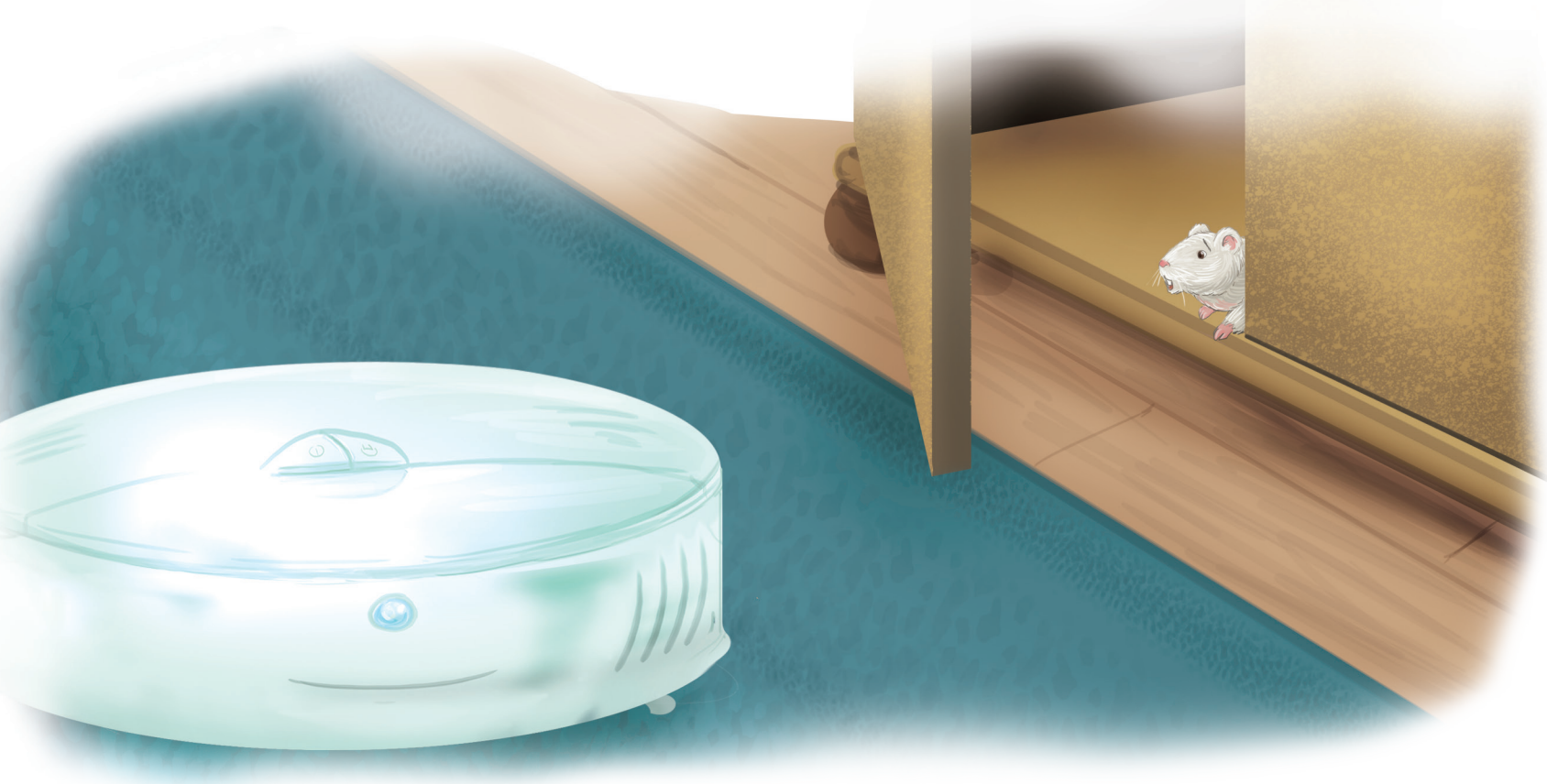
Când și-a revenit după căzătura zdravănă, Chițka nu a realizat unde se află. S-a uitat în toate părțile cu teamă. Apoi și-a zburlit mustățile și a adulmecat în jurul său. Nu a simțit nimic cunoscut. Totul părea nou și periculos. Ceasul cu cuc număra încet minutele, nepăsător la frământările lui.

Încet-încet, Chițka a început să miroasă zona, doar-doar o simți vreun iz familiar. Și, brusc, acest lucru s-a întâmplat: mirosul familiei lui venea dinspre o scorbură întunecoasă, o gaură ciudată aflată într-o construcție nouă din lemn.

Șoricelul nu știa că se află în apropierea unui dulap de stejar în care, de-a lungul timpului, se mai aciuaseră și alți fugari blănoși în drumul lor spre libertate. Deși părăsiseră de ceva timp ciudata locuință improvizată, aceasta încă mai păstra mirosul lor.

Zadarnic încercaseră uriașii cu două picioare să scape de mirosul de hamster impregnat adânc în lemnul dulapului. Acesta persista în ciuda eforturilor lor de a-l îndepărta, parcă dorind să amintească neamului șoricesc de ultima lor ascunzătoare înainte de marea evadare.

Cu atenție, Chițka se apropie, pâș-pâș, de dulapul cu miros familiar și... tuști! Cât ai clipi, se refugie în cel mai ascuns cotlon răsufând ușurat. Trecuse primul hop din viața lui. Acum, urma al doilea: o foame teribilă nu-i dădea pace. Și mai era ceva ce-l înspăimânta: din odaia alăturată, de care era lipită ascunzătoarea lui, se auzea un fornăit pe două voci, când mai tare, când mai încet: hârr, hârr, și apoi sforr, sforr, sforr!

Chițka era nedumerit: ce putea fi? Nu mai auzise niciodată un sforăit. În ciuda fricii care îl paraliza, hamsterul era curios din cale-afară.

Tocmai își făcuse curaj să cerceteze tărâmul necunoscut și începuse să-și scoată mustățile albe din ascunzătoarea improvizată, când un zgomot teribil l-a făcut să se ghemuiască din nou în cel mai îndepărtat cotlon. De această dată, un vâjâit puternic se apropia și se îndepărta de el încontinuu.

A stat ascuns un timp, cu urechiușele ciulite la cel mai mic zgomot. Apoi, pentru că foamea îl chinuia, nu a mai răbdat și și-a scos mustățile, adulmecând pericolul. Doi ochișori ageri și două urechiușe ciulite au urmat mustățile, cercetând cu atenție zgomotele ciudate.

Și atunci a văzut-o: o mașinărie infernală, rotofeie și albă, mare cât cutia în care locuise cu părinții lui, făcea un zgomot teribil, mișcându-se încoace și încolo, pe podea. Iar când s-a apropiat din nou de ascunzătoarea lui, mustățile albe și agerii ochișori șoricești s-au făcut nevăzuți cât ai clipi. Era prima dată când Chițka vedea un robot de aspirat.

Mai întâi, mașinăria l-a speriat într-atât încât își petrecu ziua urmărind-o cum se plimbă prin casă. Însă chiar și după ce aparatul ciudat s-a retras într-un colț și a rămas nemișcat, micul hamster nu a avut curajul să-și părăsească ascunzișul.

În cele din urmă, la lăsarea întunericului, mațele-i chiorăitoare l-au forțat să iasă din ascunzătoare și a luat o hotărâre vitejească: mai bine îl mănâncă feroasa creatură decât să moară de foame. Căci, vrem-nu vrem, în viață, stomacul dictează și picioarele ascultă!

Pas cu pas, și pregătit să fugă la cea mai mică mișcare suspectă, Chițka s-a apropiat de locul care, după mirosul lui fin, părea să adăpostească de-ale gurii: cămara cu bunătăți.

După ce și-a pus burtica la cale, Chițka și-a spus că viața este frumoasă în libertate. Simțea cum îl cuprinde un somnic pufos în mantia lui călduroasă și fu cât pe-acți să adoarmă în cămară.

În ultima clipă însă, și-a dat seama că nu se află în culcușul lui, ci la furat și că trebuia să ajungă înapoi pentru a fi în siguranță.

Cu mare greutate, s-a scuturat de dulcea moleșeală ce începuse deja să pună stăpânire pe el și s-a îndreptat spre locuința sa improvizată. Cu mare greutate însă, pentru că de-acum avea burta plină. Până și în fălcuțe avea provizii, căci era un șoricel prevăzător. Suferise o dată de foame, nu mai voia să o facă și a doua oară.

